

[Aksel Larsen.]

del af huslejen fradragsberettiget på selv-angivelsen. Fradrag, der indrømmes nogle, skal betales af andre, og fradrag, der indrømmes alle, gavner ingen. Men vi ønsker principielt at nå frem til en ordening, så man ikke bliver gunstigere stillet skattemæssigt ved at bo i sit eget hus, end hvis man bor til leje. Vi ved imidlertid, at det ikke er parcelhusejernes skyld, at skattelovgivningen er blevet så skæv. Skyldige er de partier, der i stemmefiskeriets uhellige navn er ansvarlige for skattelovgivningen. Mange, måske de fleste, parcelhusejere har erhvervet deres bolig på grundlag af beregninger over, hvor stor skattelettelse de kunne få på grund af underskuddet på ejendomsregnskabet. De har indrettet sig på dette, og en pludselig ændring ville jage mange fra hus og hjem. Derfor er vi klar over, at der må en ret lang afviklingsperiode til. Det rimelige vil formentlig være, at man så nogenlunde fastryser det nu gældende for de nuværende beboere af eget hus, men så snart som gørligt bestemmer, at kommende købere ikke får adgang til at trække underskuddet fra. Den umiddelbare følge heraf vil være, at grund- og huspriserne falder, så det er ingenlunde givet, at det derfor bliver dyrere at erhverve eget hjem. Men det vil være en, omend i begyndelsen beskeden, så dog efterhånden virkningsfuld antiinflationær foranstaltning, så forhåbentlig har den hr. Poul Hartlings kærlighed.

Som vi tidligere har sagt, mener vi, at ved siden af det ufornuftige skattesystem, vi jo nu er belemet med, og ved siden af den høje rente er jord- og ejendomspriserne himmelflugt den væsentlige årsag til den inflationære udvikling i Danmark. Desværre er der ved boligforliget fyret ekstra op under inflationens bål; udlejningsejendommenes pris er jo i meget skrap stigning. Det vil absolut være rimeligt, om man, som af økonomiministeren foreslået, inddrager en meget betydelig del af den slags spekulationsgevinster gennem

en effektiv kapitalvindingsskat, så pengene kan gå i samfundets kasse. Den slags ambulancehjælp bagefter er naturligvis godt, men det er dog ikke det helt tilfredsstillende eller tilstrækkelige.

Der må stræbes henimod en jordbeskatning, som nærmer sig mest muligt til fuld grundskyld. Hvis det ikke skulle være muligt ligefrem at indføre en slags maksimalpris på jord til byggegrunde — jeg mener, tanken må overvejes — så bør kommunerne have omfattende adgang, herunder også midler, til på lang sigt at opkøbe jord til byudvidelse. Eventuelt må der gives adgang til ekspropriation, hvis jord ikke kan skaffes på anden måde. Det er jo sådan set trist, at vi endnu har det sådan her i landet, at kommunerne kan ekspropriere både huse og grunde til anlæg af parkeringspladser — og oven i købet delvis få udgifterne refunderet af staten — mens de ikke kan ekspropriere så meget som én kvadratmeter jord til boligbyggeri. Jord, kommunerne har erhvervet og byggemodnet, skal naturligvis ikke kunne gøres til kommunalt spekulationsobjekt og skal ikke kunne sælges til bygherrer, som jo derved ville få mulighed for før eller senere at hente en gevinst hjem ved salget af huset med grunden. Sådanne byggegrunde bør kun kunne stilles til rådighed ved en slags lejemål, altså på jordrentevilkår. Dette ville være en virkelig reform, som ville skaffe os af med det meste af grundspekulationen.

Jeg brugte i begyndelsen af min tale ordet „vælgerdom“. Jeg tror ikke, nogen kan opfatte valget anderledes, end at det også er en vælgerdom over boligforliget af januar, så meget mere som fordømmelsen allerede blev foreløbigt udtalt ved kommunevalget. De partier i folketinget, der var uden for boligforliget og har krævet det revideret, fik jo ganske vist ikke flertal i folketinget, men vore stemmetal burde alligevel mane forligets partier til eftertanke. Hvis det er sådan, at intet af de fire partier vil fravige boligforliget, medmindre alle fire partier gør det, så opfordrer jeg